Najvyšší súd
Slovenskej republiky

5 Sž 39/2005-25

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Rada pre vysielanie a retransmisiu
Nám. SNP 12, P.O.Box 155,
810 00 Bratislava
Došlo dňa: 21. DEC. 2005
Číslo: 3154 Org. PKO

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci navrhovateľa : **KABEL TELEKOM s.r.o.**, IČO : 36 043 834, so sídlom Duklianskych hrdinov č. 2, 984 01 Lučenec, proti odporkyni : **Rada pre vysielanie a retransmisiu** so sídlom Námestie SNP č. 12, 811 06 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/202/2005 zo dňa 22.03.2005 vydanom v správnom konaní č. 337-PgO/O-1680/2004, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **p o t v r d z u j e** rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu z 22. marca 2005 č. RP/202/2005.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť súdny poplatok v sume 2000 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím č. RP/202/2005 zo dňa 22.03.2005 vydaným v správnom konaní č. 337-PgO/O-1680/2004 odporkyňa v zmysle § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii (ďalej v texte rozhodnutia len

„zák. č. 308/2000 Z.z.“) uložila navrhovateľovi za opakované porušenie povinnosti ustanovenej v § 34 ods. 1 cit. zákona pokutu vo výške 100 000 Sk. Toto svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že navrhovateľ dňa 08.09.2004 odvysielal v rámci videotextu vlastnú propagáciu a verejné oznámenie, ktoré mali charakter reklamy, bez zreteľného oddelenia od iných častí programovej služby. Napriek tomu, že navrhovateľ namietal nekomerčný charakter odvysielaných informácií, odporkyňa s odkazom na ust. § 32 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. ako aj na účel sledovaný navrhovateľom (podpora návštevnosti v rámci verejného oznámenia uvedených podujatí) dospela k záveru, že v odvysielaní nešlo iba o podporu kultúrnych a vzdelávacích aktivít v meste Rimavská Sobota, ale bol sledovaný aj komerčný charakter odvysielaných informácií.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ bol už raz odporkyňou upozornený na porušenie svojej povinnosti, naplnila sa skutková podstata pre vznik zodpovednosti navrhovateľa za správny delikt. Preto podľa vyjadrenia odporkyne bolo rozhodnutie o uložení pokuty vydané v súlade so zákonom.

Vo včas podanom odvolaní z 25.04.2005 proti hore uvedenému rozhodnutiu odporkyne (rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené dňa 15.04.2005) poukázal navrhovateľ na to, že odporkyňa nesprávne, bez súladu s vydanou licenciou, posúdila programovú službu, čím dospela k nesprávnemu záveru. Navrhovateľ tvrdil, že dostatočným spôsobom si splnil svoju povinnosť úplne oddeliť reklamu od ostatnej svojej programovej služby.

Na základe uvedených skutočností navrhovateľ žiadal zrušiť rozhodnutie odporkyne pre nesúlad so zákonom.

Z vyjadrenia odporkyne zo dňa 24.05.2005 zaslaného na základe výzvy konajúceho súdu vyplýva, že sa pridržiava dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí. K argumentom navrhovateľa však navyše uviedla, že vysielanie reklamy musí byť rozoznateľne a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby. Túto podmienku však nespĺňala ani informácia o inzertnej službe, ani viaceré verejné oznámenia odvysielané navrhovateľom 08.09.2004 v rubrike označenej ako „Oznamy, pozvánky, informácie“, nakoľko tieto oznámenia neboli oddelené zvukovo-obrazovým prostriedkom.

Aj preto sa odporkyňa domnieva, že ako správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, následne správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona bez toho, aby jej rozhodnutie vykazovalo formálne,

poprípade logické nedostatky a aby toto rozhodnutie spôsobilo ukrátenie navrhovateľa na jeho právach.

Na základe uvedeného odporkyňa žiadala, aby v súlade s ust. § 250q ods. 2 O.s.p. bolo napadnuté rozhodnutie súdom potvrdené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd") ako súd vecne príslušný rozhodovať o opravnom prostriedku (§ 64 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z.z. v spoj. s ust. § 246 ods. 2 písm. a) a § 250l a nasl. O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku postupom podľa Tretej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku len „O.s.p."). Po zistení, že opravný prostriedok bol podaný oprávnenou osobou (účastníkom konania) v zákonnej lehote nariadil vo veci pojednávanie (§ 250q ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto preskúmané rozhodnutie podľa 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd sa stotožňuje so skutkovými závermi odporkyne zistenými v správnom konaní. Navrhovateľ sa pri argumentácii uvedenej vo svojom opravnom prostriedku sústredil najmä na tú skutočnosť, že nakoľko vysielané textové informácie sú zvukovo aj obrazovo úplne oddelené od ostatnej programovej služby, je možné ich podľa obsahu kvalifikovať ako reklamu v zmysle § 32 zák. č. 308/2000 Z.z.. Na druhej strane však všeobecne poukázal na tú skutočnosť, že nie všetky ním odvysielané oznamy, tzn. tie, ktoré nemajú komerčný charakter, majú mať charakter reklamy. Preto podstatou opravného prostriedku, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania rozhodnutia odporkyne, je právna otázka, či je možné za reklamu označiť odvysielanie všetkých alebo iba časti z textových správ z 08.09.2004 v rámci licenciou č. : T/127 schválenej štruktúry časového rozsahu programovej služby a ďalej, či došlo k dôslednému oddeleniu vysielaných reklám od ostatnej programovej služby.

Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia (22.03.2005) je reklama na účely cit. zákona akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. Naopak, ako aj správne navrhovateľ konštatoval, do reklamy nie je možné zahŕňať podľa § 36 ods. 4 písm. b) a c) zák. č. 308/2000 Z.z. oznámenie vysielateľa o svojom

vlastnom programe a oznamy vysielané vo verejnom záujme (odsek 7 cit. ustanovenia) alebo charitatívne výzvy vysielané bezplatne (odsek 6 cit. ustanovenia).

Z obsahu verejných oznámení, ktoré boli navrhovateľom odvysielané dňa 08.09.2004 formou videotextu však nevyplýva záver, že išlo o oznamy vysielané vo verejnom záujme alebo o charitatívne výzvy. Naopak, verejné oznámenia odvysielané v rubrike „Oznamy, pozvánky, informácie" obsahovali v sebe informáciu upozorňujúcu na odplatný charakter tej-ktorej činnosti propagovanej vo vysielaní navrhovateľa dňa 08.09.2004 (vstupné, kurzovné, poplatok za štúdium, cenník alebo cena). Preto, hoci navrhovateľ čiastočne spochybňoval reklamný charakter niektorých ním odvysielaných oznamov tvrdením o ich nekomerčnom charaktere, Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou odporkyne, že išlo o reklamu vo všetkých oznamoch označených odporkyňou.

Podľa § 35 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. v hore uvedenom znení sa reklama zaraďuje do vysielania medzi jednotlivé programy, tzn. medzi zvukovo-obrazové komunikáty, ktoré svojim obsahom, formou a funkciou tvoria uzatvorený celok a sú základnou zložkou vysielanej programovej služby. Zaradenie reklamy je jednou z nemnohých zákonom povolených výnimiek odôvodňujúcich prerušenie vysielania programu. K zamedzeniu snahy vysielateľa vysielať čo najviac reklamy na úkor dodržania cieľu sledovaného vysielaním (viď najmä § 4 ods. 1 a 2 spolu s § 16 zák. č. 308/2000 Z.z.), je pre navrhovateľa ako vysielateľa s licenciou stanovená v § 36 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. horná hranica časového rozsahu vysielanej reklamy na 15 % denného vysielacieho času s výnimkami zakotvenými v odseku 4.

Preto sa ako celkom neprijateľné javí ďalšie tvrdenie navrhovateľa, že primárnym účelom ním vysielaným textových správ bolo vysielať reklamu, lebo čas vysielania textových správ od 09.00 hod. do 10.00 hod. jednoznačne prekračuje uvedenú hornú hranicu.

Navrhovateľ v konaní vôbec nepreukázal, že z jeho strany bolo dňa 08.09.2004 vykonané zreteľné odlíšenie vysielaných oznamov, ktorých vysielanie odporkyňa vo svojom rozhodnutí označila za reklamu, od ostatnej programovej služby, hoci sám navrhovateľ vo svojom odvolaní na druhej strane uviedol, že textové informácie tvoriace samostatnú časť jeho vysielania sú úplne oddelené (zvukovo aj obrazovo) v zmysle § 34 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z.z. od ostatnej programovej služby navrhovateľa. Na podporu svojho všeobecného tvrdenia ale relevantné dôkazy nepredložil.

Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia a právne závery, po náležitom zvážení všetkých okolností namietaných navrhovateľom a že po zistení, že napadnuté rozhodnutie netrpí evidentnými rozpormi, Najvyšší súd SR potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie odporkyne ako vecne správne.

Najvyšší súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho súdneho konania, lebo podľa § 250l ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p. iba úspešný navrhovateľ má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 21.10.2005

JUDr. Tatiana Aschenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

NAJVYŠŠÍ SÚD Slovenskej republiky BRATISLAVA